

ZRCADLENÍ LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

Uličníci, darebáci, nosáči, ušáci,
břicháči a moucha v bikinách

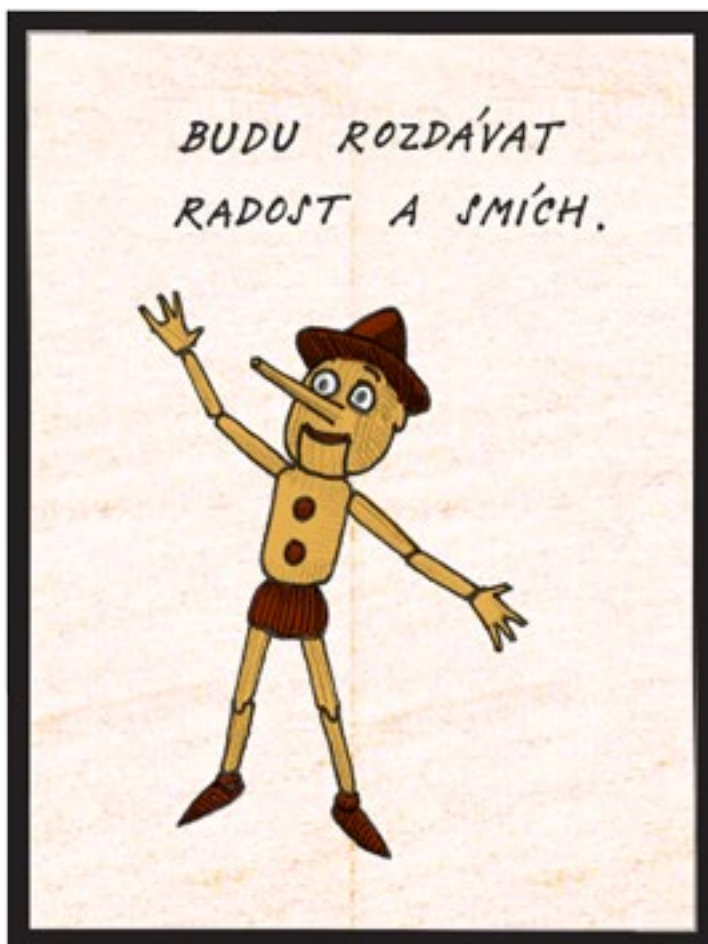
Zárubami do minulosti
aneb dnes neumírej

Sedět v base je pořád lepší
než bydlet v domově důchodců!

Ladislav Valeš:
Najednou jsem zjistil, že tím žiju

Sbor březanských kastrátů
pod ochranným dohledem Magora

DIVADELNÍ STROM II.

EDITORIAL

Letos jsem do redakce přizval své přátele, známé i neznámé, o kterých jsem byl přesvědčen, že by je redakční činnost mohla bavit, ještě lépe dál v jejich veškeré činnosti posunout. Těší mě, že se stále nachází lidé, které láká angažovanost v místní kultuře, a nevdají jim, že jejich práce přesáhne možná „pouze“ do řad aktérů a příznivců ochotnického divadla. Vždyť někteří naši veteráni by dnes mohli být dobře placenými redaktory lecjakého bulvárního plátku. A nejsou. A víte co? Já jsem rád, že ne. Osobně bych se přispěvatele do takových novin bál oslovit. Ne snad kvůli tomu, že by si nadiktoval horentní sumu, ale proto, že by o Divadlení nepsal s nadšením, stávajícím redaktorům (ať už novým či zažitým) tak vlastním. A vracejí se k nám zpět do redakce přispěvatelé s nabranými zkušenostmi z profesionálních novin, což mě velmi těší, protože zároveň vnímám, že i díky nim má úroveň našeho plátku zdravě pozvolnou vzrůstající tendenci, a zároveň vidím, že tato dobrovolná činnost přitáhne i takové světem aktuálně informačního písma protřelé pisatele. Nezapomeňme však na výše zmíněné nováčky. Máme tu případy

redaktorů, kteří jsou na Divadlení poprvé v životě a i zkušenost se Zrcadlením je pro ně doposud nepoznaným ovocem. Těm obzvlášť patří uznání, že se nezaletli nového úkolu. Jak jsem vloni psal v editorialech o pocitech určitého zklamání nedostatkem nově příchozích, tak letos musím otočit. Je to opravdu o dost lepší. Doufám, že to snad není příchodem horších poměrů ve společnosti vedoucích k určité inklinaci podobně smýšlejících vzájemně k sobě, ale plyne to z touhy různých po něčem vyšším, neobvyklém. Něčem, co si každý den nenamažeme na chleba.

Jan Petržilka
šéfredaktor

REDAKCE

Šéfredaktor: **Jan Petržilka**

Redaktoři: **Michala Ildika Benešová, Tereza Cajthamlová, Vratislav Filípek, Markéta Fridrichová, Hana Gruntová Kolingerová, Petra Jantošová, Tereza Konrádová, Marek Mikulášek, Martin Mikulášek, Martin Nedvěd, Vojtěch Voytus Petržilka, Filip Plachý, Jan Sušer, Václav Šindelář, Jan Žižka**

Fotografové: **Věra Drápalová, Jan Petržilka, Martin Vojtěch**

Grafická úprava a sazba: **Jan Petržilka**

Komiks: **Kryšpín Anděl**

Korektorka: **Romana Anna Novotná**

Spolupracovníci: **František Bartoň, Martin Vojtěch**

Navštivte nás na facebookové stránce [Zrcadlení](#), kde najdete další fotografie a postřehy.

NEMYSLI A VYSTŘEL!
Živá stolní hra pro dva hráče.
www.pukec.cz

OBSAH

4 RECENZE

ULIČNÍCI, DAREBÁCI, NOSÁCI, UŠÁCI, BŘICHÁČI A MOUCHA V BIKINÁCH

Markéta Fridrichová a Martin Nedvěd zhodnotili představení Zahrada hostivického souboru JACK, a vyzpovídali Jana Rohana, slona

7 POETICKÉ OKÉNKO **LOUNY PLANET**

Rýha napříč Lounami
malovaná duší Anatola Svahilce

8 RECENZE

ZÁRUBAMI DO MINULOSTI ANEB DNES NEUMÍREJ

Pohled Filipa Plachého a Anatola Svahilce do dveří času klášterecského Klasu

11 ROZHOVOR

LADISLAV VALEŠ: NAJEDNOU JSEM ZJISTIL, ŽE TÍM ŽIJU

Markéta Fridrichová v rozhovoru se zakladatelem Divadlení o jeho vztahu k ochotnickému divadlu

12 ROZHOVOR

SBOR BŘEŽANSKÝCH KASTRÁTŮ POD OCHRANÝM DOHLEDEM MAGORA

S kapelníkem Liborem Maťou si povídal Jan Petržilka

13 RECENZE

SEDĚT V BASE JE POŘÁD LEPŠÍ NEŽ BYDLET V DOMOVĚ DŮCHODCŮ!

Tereza Konrádová a Vojtěch Petržilka shlédli představení Na útěku hořovického souboru Na více

MOŠTY VÝJIMEČNĚ KVALITY
z našeho regionu

AUTOŘI: MARKÉTA FRIDRICHOVÁ, MARTIN NEDVĚD

Uličníci, darebáci, nosáči, ušáci, břicháči a moucha v bikinách

ZAHRADA | DIVADELNÍ SPOLEK JACK HOSTIVICE

Třetí představení letošního ročníku Divadlení uvedl divadelní soubor „JACK – jednotný amatérský club kumštýřů“, který vznikl z hereckých dílen vedených Janem Lepšíkem. Spolek pochází z Hostovic a je složený z herců i neherců. Divákům představil svou adaptaci knihy plné fantazie s názvem Zahrada, kterou napsal a ilustroval Jiří Trnka. Divadelníci se jistě inspirovali také stejnojmenným filmem od Břetislava Pojara. Na představení byli vhodně pozváni žáci místních škol, neboť se jedná o inscenaci rodinného typu pro všechny věkové kategorie.

„To šlo jednou pět kluků do školy,“ zní první věta slavného vyprávění. Na jevišti jsou však čtyři, a ne už úplní kluci. „Tak šli a cestou uviděli ve vysoké zdi z kamenů starou železnou branku, celou rezavou,“ pokračuje příběh. Ale diváci mají před sebou místo branky maketu červeného automobilu. Při prvním pohledu na scénu divák váhal, zda půjde opravdu o „tu“ Zahradu, neboť použité kulisy a rekvizity tomu nijak nenásvědčovaly. A proč jsou na scéně ti hasiči, poštačka, stan? Některé postavy a předměty postupně odhalí svůj význam, smysl jiných zůstane skryt.

Ale postupně se také ukáže, že na tom vůbec nesejde. Starší obecnost je hrou dojaté a mladší diváci se dobře baví. Tahle interpretace – ačkoliv místy ne úplně zřetelná a trochu šílená, se povedla. Soubor si z knihy vybral příběh s netopýrem, velrybou, mouchou a samozřejmě všudypřítomnými slony. Potěšila hned úvodní, notoricky známá scéna s obsahem kapes vysypaným na zem – harmonika/parník, koník ze šachů, dva živí mravenci, kteří už na zemi možná byli... Člověk si nemůže nevybavit, jak si tyhle předměty představoval už před desítkami let. A sloní

inscenace o Šípkové Karkulce, ta je naprosto úžasná, snad si ji divák užil i víc než při čtení v knize – a to je původní laťka velice vysoko. V této scéně naplno zářila poetika Trnkova mimořádného uměleckého díla. Ne vždy tomu tak během představení bylo, například příběh o mouchě tuto fantaskní a snovou atmosféru postrádal, stejně tak příběh o velrybě nevyužil svůj potenciál, ačkoliv obsahoval zajímavé jevištní prvky (třeba přistavené jízdní kolo, které představovalo velrybí velbrýle). Když jsme u nevyužitého potenciálu – nešlo vyždímat víc i z trpaslíka? V roli vypravěče dobře

posloužil jako průvodce příběhem, ale na scéně byl sotva k vidění, povětšinou byl ukrytý v pravém rohu podia. Diváci si zřejmě nejvíc vychutnali scény, kde spolu hovoří čtyři hlavní postavy. Herecké výkony „kluků“ byly vyrovnané a komunikace mezi nimi fungovala, divákovi se při pohledu na ně v jasných obrazech vynořovala rozpustilá i melancholická atmosféra knížky. Za významnou zmínku stojí i představitel zlého kocoura, který sice měl na jevišti překvapivě málo prostoru, ale dovedl ho skvěle využít, ačkoliv z kocoura mu byl jako převlek přidělen pouze ocas. Použité kostýmy vlastně vyvolávaly několik otázek. Proč velrybu hrála pošťačka, slona hasič, mouchu žena v bikinách? A jaký význam mělo dokonalé sladění triček kluků a přitom rozdílné pojetí kraťasů a ponožek (ne že by na nich tolik záleželo, samozřejmě)? Na jedné straně civilnost a na druhé vysoká stylizovanost. Kontrasty byly přítomné u celkového ztvárnění hry. Doslovný text knihy býval v nesouladu s mnohdy naprosto odlišným výtvarným ztvárněním na jevišti v porovnání s knihou. V tom je výhoda i nevýhoda skvělého původního textu. Může pomoci při tvorbě dobrých dialogů a zároveň uškodit, když autor inscenace nedostojí původní látce, navíc notoricky známé a nostalgicky spjaté se vzpomínkami z dětství diváků. Je ale nutné dodat, že každý v sobě nosí jiný obraz, který v něm z návštěvy magického světa Jiřího Trnky zůstal, není možné se trefit do původní představy každého diváka. Zlý kocour je toho příkladem. Je opravdu zlý, nebo jen zlomyslný? Nebo smutný, starý, osamělý, zahořklý? Jak kocoura a ostatní přenést na scénu do živoucích postav? V této souvislosti je potřeba zmínit, že v závěru hry se protagonistům opravdu podařilo vyvolat podobný melancholický dojem, který známe z poslední stránky. Ten smutný pocit, když zjistíme, že už nemáme po kapsách ani harmoniku, ani raka ve stříbře... a branka zůstane zavřená.

ROZHOVOR SE SLONEM JANEM ROHANEM

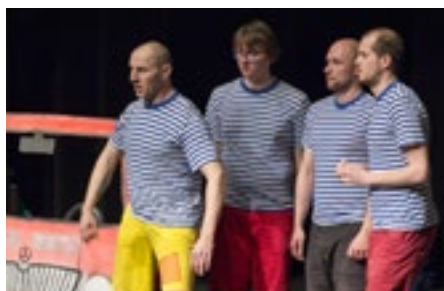
Po závěrečném verdiktu poroty a diváků jsem poprosil o krátký rozhovor jednoho z herců – bluesmana Jana Rohana. A zatímco si v divadelní kavárně usrkával svůj šálek, našel si čas zodpovědět mi pár všetečných otázek.

Jaká byla motivace vašeho souboru ke hře, k její látce? Byl pro Vás motiv přerodu do dospělosti osobní, popřípadě necítíte se stále v duchu tak trochu dítětem, když se na prknech vracíte do dětství?

To by byla lepší otázka pro režiséra nebo dramaturga. Já jsem jako herec k tomuhle projektu přišel, když už byl v nějakém zrodu. Nestál jsem u jeho základů. I když jsem samozřejmě byl na první zkoušce, nebyl to můj nápad. Ale rychle jsem se s ním sžil. Myslím si, že tak je to hezký, když každý z nás, co tady jsme, do toho dáváme tak stejně. My to děláme, protože nás to baví a chceme to dělat. A možná i proto, že jsme všichni takové děti. To je tou hybnou silou toho celého. Je nám jedno, kdo co vymyslí a napíše. Mým vlastním vkladem byla ta hudba. A maloval jsem i ty kritizované kulisy.

Scénografie vaší hry se stala objektem kritiky...

Scénografii tam nehledejte. Žádná tam totiž není. Porotcům by přišla lepší inscenace kulis, ale ta doba velkých kulis už je pryč. A amatérské divadlo, to si může dovolit něco jiného. I proto, že hraje pro děti, které nepotřebují nic jiného než imaginaci. Pro ně by mohla být i velryba pošťačkou a líbí se jim to. My zahradu hrajeme většinou venku, i v parku, doslova na zahradě. Proto máme minimum kulis. Ta Trnkova knížka je známá a nemá cenu se jí snažit vyrovnat výtvarně.

Už jsme nakousli to negativní hodnocení vaší scény. Souhlasil byste s tím, že kritika poroty nebyla konstruktivní?

No, porotci jsou tady jako profesionálové a my jako amatéři. Jejich profese je svázána pravidly a chce-li profesionál ctít svou profesi, musí si za svými pravidly stát. Ale my tím svazováni nejsme. Ani z toho nemáme žádný profit. Děláme to, protože to máme rádi a naplňuje nás to. Kritika mě netrápí a z toho, co řekli, mám dokonce dobrý pocit. Myslím si, že když s námi dokázali ztratit hodinu svého času, tak jim to za to muselo stát. Možná s námi mohli být hotovi za pět minut, že jo? Vyvolalo to nějakou diskusi z jejich strany.

Zcela opačně vás hodnotilo místní publikum. V průběžném hodnocení jste teď na prvním místě. Jak jste vnímal interakci s mladými Louňáky?

Nechtěli jsme se prvoplánově podbízet dětskému publiku, aby to nevedlo ke karikatuře. Myslím tím nepitvořit se. Já ani nevím, jestli mě někdy bezprostředně po odehraném představení zajímalo, jak se to lidem líbilo. Jako první zkoumám vlastní pocity, jsou-li dobré, nebo ne. Ale dlouhodobě je důležitý i ten ohlas, nedělat to jen pro sebe, a pak to má smysl. Hrajeme, abychom byli šťastní nejen my, ale i naši diváci. Nic není samoúčelné.

HODNOCENÍ POROTY

A jak viděli dopolední hru, kterou sedmáct z jednadvaceti diváků ohodnotilo jako trháč, naši porotci? Jako první kriticky vystoupil Miroslav Král. Vymezoval se zejména ke scénografii a vyzýval herce k hlubší práci se symboly a znaky v kontrastu s „reálem“. Právě realisticke pojetí scény totiž bylo podle jeho slov na jevišti zbytečně protěžováno a přerostlo až v přehršel různorodých figur, které by neměly mít ve snovém světě pohádek až tak dominantní místo. V tomto kontextu se neubrnil ani použití výrazu „pelmel“ pro popis kulis a kostýmů jako celku. Nestravitelné pro něj bylo hlavně vzájemné míšení symbolických a reálných prvků.

Na úvodní ostrá slova navázal smířlivěji Milan Strotzer. Pan doktor neviděl problém v kulisách samotných, jako spíše v práci s nimi, způsobu jejich nastolení na scénu, kde mu chyběla náležitá „tvořivost a vynalézavost nepřipraveného“. Nevadila mu ani tak různost prostředků, materiálu a kulis „posbíraných na půdě“, a tak hercům poradil slovy: „Tvořte si z chaosu divadlo, ale ne naopak – nenoste ho samoučelně na jeviště.“ To vše ilustroval na konkrétním příkladu z představení: Součástí scény byl stan ztvárňující (ztělesňující, chcete-li) postavu velryby. Tento osobitý nápad jako takový hodnotila porota veskrze kladně. Kde byl tedy problém?

Stan – velryba měl předem dokreslené oči. Proč i takový detail našim kritikům vadil? Ponechává prý jen málo prostoru pro vlastní představivost a únik do světa fantazie, ale hlavně – mísí iluzi (stan) s realitou (oči), a to by tak nešlo...

Magistra umění Týcová upozornila své kolegy i na diváky, kterým je hra určena primárně, a věčně k tomu podotkla: „Nemluvme za děti. Divili bychom se totiž, co by nám řekly. Žasli bychom nad tím, co by našly, ale i nad tím, co by jim bylo jedno.“ Se svým předřečníkem souhlasila v tom, že použité kulisy není třeba měnit a jsou v jádru dobré. Ale jedním dechem dodává, že to samé už se nedá říci o práci s nimi. Zde cítí na straně herců stále velkou rezervu.

I přesto všichni porotci z inscenace cítili, že se sešla šikovná parta lidí, kteří spolu chtějí být. Ansámbl, který něco stvořil a zpracoval tak krásnou látku. Ocenili jeho hravost, která byla věrohodná ve své laskavosti. „Bylo to sympatické až na pár otazníčků.“ Jedním z nich je ke konci chybějící motivační linie a fi-

nální tečka při přerodu hlavních hrdinů do světa dospělých, která měla být jasně akcentována. Porota sice kvitovala věrnost Trnkově knižní předloze, ta s sebou ale (jak porota upozornila) nese pár úskalí a jde jen těžko přenést na prkna divadla. Vkládání otisku a nepřeveditelného textu do dramatu nikdy není jednoduché, a to ani pro profesionály. I tak porotci autorům poděkovali, že sáhli právě po této (dnes už legendární) látce. A doporučili jim zamyslet se nad některými podružnostmi.

Ke slovu se z řad publika přihlásil Vladimír Drápal, ředitel divadla, který kriticky laděný tón poroty odmítl se slovy: „Oba jsme asi byli jinde, na jiné hře.“ Dodal, že člověk v hledišti se ani chvíli nenudil a čas mu utíkal rychle. Stejně prchavě plynul i přítomným dětským divákům. Všechny pak bavila infantilnost dospělých herců, autenticita jejich dětinské hravosti a v neposlední řadě i to, s jakou grácií dokázali ustát vlastní směšnost.

OSOBY A OBSAZENÍ

Dramatizace a úprava: Aneta Fodorová

Režie: Jan Lepšík

Hrají: Hynek Eiselt, Jindřich Pulda, Matěj Buňat, Dominik Honzl, Petr Tůma, Jan Rohan, Karolína Chasáková, Aneta Fodorová, Helena Eiseltová, Milan Ištók, Lucie Palonciová, Vendula Citovská

Anatol Svahilec

Louny Planet

Tam, kde už navždycky
doma bude Vrchlický,
kde hmotu společnosti těsta
hněte mixér maloměsta,
kde buřta bejval by sis opek,
kdyby nevyhas žár okolních sopek,
tam sopol
divadelních múz
tenhle víkend kráká blues
a jak řádně slizkou a neforemnou kostru
má, tak neobratně hrábne do strun,
„...a že lepší tóny poptáváte?
Máš smůlu, jsem amatér,
ale že kumštýřský mam sklony,
tak rád se votřu do opony,
v délce dráhy, jakou umí slimák,
až techniky hrůza jímá,
že talentu plný sliny
pryč nedostanou z tkaniny
ani
prací rejžáku při pauze.

Snad aplausem!
Či recenzí
se budu moct na penzi
dojímat ažk slzám,
při vzpomínce, jak drzá
byla porota
(letos bez Miroslava Krobota),
jak předseda se protáh
a při Čekání na Godota
si k nohám sáh
a v kulisách
hodem přistála bota.

Možná místním nepřijde
platná důležitost přehlídek
od Varů až po Frýdek,
český, povstaň, můj lide,
z domácího sedadla,
hlavní dveře drapni za madla
a marš, lumpe, do divadla!“

AUTOŘI: FILIP PLACHÝ, ANATOL SVAHILEC

Zárubami do minulosti aneb dnes neumírej

SPOJOVACÍ DVEŘE | DIVADELNÍ SPOLEK KLAS KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

Matematika humoru feydeauovského střihu ovládla pozdně odpolední blok pátečního programu Lounského divadlení. Divadelní uskupení KLAS dovezlo z Klášterce nad Ohří poctivou bulvární komedii, ve které dokazuje, že se dokáže zhostit zdánlivě nenáročného a intelektuální veřejností opovrhovaného žánru s vervou a tvůrčí lopotou a zvrátit sloj přízně publika zcela na svou stranu a vlastním výkonem jej přimět i ke strhujícímu a s automatismem provedenému aplausu vestoje.

Vytknout si za cíl ztvárnit na divadelních prknech žánr science fiction není cílem z nejsnazších. Létající talíř lze v životnírealitě splácet z papundeklu stěží, zářivku v roli světelného meče prodlužovačka trapně prozradí a ani ta nejlépe nakaširovaná maska mimozemšťana nevyvolá ani v intelektu slabému divákovi kýžený údiv a strach z neznámého. Klášterecký divadelní spolek Klas se v boji s těmito dogmaty lítě zakusuje do textu britského dramatika Alana Ayckbourny Spojovací dveře a během dvouhodinového toku provádí publikum spleť čím dál tím více zamotaných situací způsobených stro-

jem času v podobě nenápadných dveří v jednom londýnském hotelovém pokoji. Ve třech časových rovinách v rozpětí 25 let se na jevišti odehrává příběh tří žen, jež postupně zasáhly do života bohatého obchodníka s černým svědomím Reece (Václav Štauber a Štefan Drozd ml.), kdy poslední z nich, prostitutka Phoebe (Magdalena Nucová), postupně cestuje časem a pokouší se zachránit předešlé dvě manželky magnáta před jejich úkladnými vraždami na popud Reecova obchodního partnera Juliana (Michal Rambousek). V kročím a vykročení mezi příslušná futra setkávají se tak věkem i dekáda-

mi lišící se ženy v totožném hotelovém apartmá, se stejným osudovým mužem, stejně jako se svým potenciálním vrahem či potrhlym detektivem Haroldem (Štěpán Malast), jenž dle platných zásad poctivé salónní komedie celý děj vůbec neulehčuje.

Zdánlivě komplikovanou zápletku, která se v nezměnných kulisách prolíná třemi večery z let 1990, 2015 a 2040, zvládá inscenace úspěšně kostýmne i textově odlišit, aby si divák mohl plně vychutnat absurdno oblíbeného sci-fi tématu zásahů do dějů v minulosti a jejich promítání ve změněné budoucnosti, to vše ve zdatně

zahráném ping pongu komických a břitce vtipných dialogů s velrybím nádechem černého humoru vpravdě anglického stylu. Neměnnou scénu nutno ocenit pro její estetické, především pak ovšem sofistikované technické řešení – látková zeď imitující koupelnu dává rozehrát formálně dokonalým stínohrám, samotné spojovací dveře, úhelný objekt celého kusu, pak fungují jako miniaturní točna a dávají tak divákovi jasný signál, že v ději nastává

změna časového prostředí. Simulované otevřené okno pak scénografickým umem umožňuje hercům zdařile padat z řádné výšky hotelového patra, hromadná scéna zpětného vytahování jedné z hrdinek pak tvoří pravý skečový vrchol komediální píle. Ačkoli jevištní líčení se zdá být něčím, co z divadelního světa odešlo s dobou Karla Hilara, Klášterečtí dodávají jednoduchým prošetivěním několika postavám punc uvěřitelné iluze, že sledujeme totožné postavy v různých časových rovinách.

Ani hereckými výkony nezůstává Klas nijak pozadu. Věkově rozmanité složení souboru dodává inscenaci na atraktivnost, z hlediska jednotlivých ztvárnění charakterů se pak jistou měrou rozevírají nůžky mezi zkušenějšími herci a jejich zdatně jim sekundujícími kolegy, kteří si ještě své ostruhy v kůži divadelních postav vyslouží. Ojedinelé střety replik herců odhalují

drobnou nejistotu v textu zůstávají tak spíše jako nevinné odhalení Achillovy paty v jinak důsledně promazaném stroji. Zcela zásadní podíl na zduaru těžby komediálního potenciálu má Zdeňka Nyklíčková v roli druhé Reecovy manželky Ruelly, kdy se svým upřímně laskavým a zároveň rezolutně příkrým počínáním své postavy uvádí děj celé hry, stejně jako ty nejzdařilejší slovní či fyzické gagy, v chod. Režijní složce pod patronátem Miroslava Nyklíčka lze rovněž potrást se silným stiskem pravicí za zdárný soulad všech prvků dlouhého a dějově košatého představení, byť několik lascivních scének a náznaků lehce cuchá celkový dojem z jinak bulvárně inteligentní komedie. Soudě dle diváckého ohlasu demonstrovaného potleskem vestoje je nicméně jisté, že Spojovací dveře se postaraly o jednoznačnou senzaci letošního Lounského divadlení.

ROZHOVOR REŽISÉREM MIROSLAVEM NYKLÍČKEM

Ochotnické divadlo má v Klášterci nad Ohří již velmi dlouhou tradici. Jak jste se dostal k místnímu ochotnickému divadlu Vy?

Ochotnickému divadlu se věnuji již od roku 1986. Nejprve jsem měl vlastní malé divadélko, ale potom, jak člověk potřebuje shánět peníze a jezdí na zájezdy, tak jsem se připojil k lidem, kteří měli již svou právní subjektivitu – k divadelnímu souboru KLAS, a začal jsem hrát s nimi.

Jaký je v Klášterci zájem lidí o ochotnické divadlo? Máte problém se sháněním nových členů nebo musíte zájemce naopak odmítat?

Co jsem v Klášterci, nepamatuji si, že bychom museli dělat nějaký cílený nábor. Je to spíše na doporučení kamarádů. Například ti mladí, co dnes hráli, jsou tam na doporučení někoho, kdo je k nám přitáhl. Soubor však stárne, mladí odcházejí studovat vysoké školy, odcházejí z města, a ne vždy se vrací. Takže teď jsme začali trochu cílevědoměji lákat mladé a omlazovat soubor. Nicméně to pořád není žádný nábor. Ale zájem je, divadlo má u nás dlouhou tradici. Nedávno jsme obnovili divadelní festival. Každý podzim pořádáme Klášterecké divadelní žně, lidé si na to již zvykli a je to poměrně navštěvovaný festival a zvykly si na to již i soubory

z celé republiky, které zveme. Náš festival je vrcholem sezóny.

Váš soubor je věkově pestrý. Přichází k vám i starší lidé?

Ti, co k nám přišli, taku nás jsou, dokud neumrou a nevyneseme je z těch prken. Jinak náš soubor má více členů než jen ty, kteří dnes hráli. Druhá odnož hraje například Ostře sledované vlaky, kde hrají i já. Raději hrají, než režírují.

Podle čeho vybíráte nové hry do repertoáru?

Druhá část souboru dělá spíše komornější projekty a zbytek souboru pak nemá co dělat. Tak jsem se konkrétně u této hry rozhodl, že najdu komedii – aby byla sranda, a hlavně aby se v ní mohlo uplatnit co nejvíce herců. Navíc jsem zde některé role zdvojlil. Reece a jeho první žena mají své mladé kopie, takže mají šanci si zahrát i mladí a otrkat se. Ale jak kdy, máme různá kritéria.

Vaše dnešní představení sklídilo obrovský úspěch. Jste zvyklí na to, že vám lidé tleskají vestoje?

Ne, vůbec ne, ani si nevzpomínám, kdy to bylo naposledy. Asi také tady v Lounech, když jsme hráli Ostře sledované vlaky. Ale není to pravidlem, je to kus od kusu... Předpokládám, že tam byl známý některého z herců a vyprovokoval to, ale pokud ne, tak to jen potěší!

HODNOCENÍ POROTY

Na úvod svého hodnocení vyzdvihl PhDr. Milan Strotzer především režijní přípravu hry. Poznamenal, že je velmi náročné proškrtávat text tak, aby hra nebyla zdlouhavá a zároveň si udržela dějovou linku. Tuto část přípravy zvládl dle jeho soudu režisér bravurně. Oproti původnímu textu byla zredukováána místa, kde se dějové situace sdružovaly a byly nadbytečné pro spád a úplnost děje. „Zredukovali jsme hlavně úvodní monolog Reece, kde vysvětluje svůj životní příběh,“ doplnil k tomuto bodu režisér. Předseda komise dále velmi pochválil budování milostných scén, jejichž tvorba a realizace je obecně velmi náročná. Označil je za „skvostné“, avšak také podotkl, že na některých by mohl soubor ještě trochu zapracovat. Oproti porotkyni Veronice Týcové, která ve své kritice vyzdvihovala především výkony herců, zaměřil svou pochvalu opět především na režijní přípravu těchto scén. Za vrchol inscenace označil dr. Strotzer prostupování obou hlavních ženských postav časoprostorem. Prostupování postav spojovacími dveřmi bylo divákovi podáno intuitivní formou, která nevyžadovala doplňující komentáře. Funkce dveří byla sama o sobě patrná z přirozených dialogů obou hlavních postav. V závěru hodnocení se dr. Strotzer věnoval postavě hotelového zřízence Harolda, jehož charakter obyčejného „prostáčka“ by si zasloužil ještě rozvinout. Touto úpravou by mohla být ještě více podtržena humorná linka už tak povedeného představení.

Miroslav Král své hodnocení zahájil pochvalným sdělením, že tuto inscenaci již viděl v podání dvou profesionálních souborů a v porovnání s nimi nejkvalitnější hodnotí právě provedení souboru Klas, které by mohlo být některými prvky inspirativní i pro profesionální soubory. Poté začal hovořit o scénografické strán-

ce představení. Podotnul, že je velmi těžké utvořit ústřední místnost, která se mění a ve které se odehrává celý děj. Dle jeho soudu si s tímto problémem soubor poradil velmi dobře. Negativní kritiku věnoval následně spíše drobným detailům, které narušovaly celkově dobrý dojem z představení. Jako hlavní chybu uvedl výstavbu bočních stěn místnosti, které navzájem uzavíraly pravý úhel. Tento nedostatek ztěžuje divákovi přehled o pohybu herců mezi jednotlivými scénickými otvory. Režisér představení k tomuto hlavnímu bodu kritiky sdělil, že ve své původní podobě má být scéna rozvětrána tak, že stěny pravý úhel nesvírají, avšak na menších jevištích ji nelze takto plně rozvinout. Část kritiky byla věnována také materiálům užitým pro výstavbu scény, jejichž vhodnějším výběrem by mohlo být patrnější, že se děj odehrává v exkluzivním anglickém hotelu (barva stěn, honosnější přehoz pohovky, která tvoří středobod scény). Pro celkové působení scény by dle Miroslava Krále bylo vhodné i rozbití jinak zcela strohých stěn

nadčasovými obrazy, které by nevyžadovaly obměnu při pohybu postav mezi jednotlivými časovými dimenzemi.

MgA. Veronika Týcová zahájila své hodnocení řádnou pochvalou celému souboru, vzhledem ke svému zaměření zejména s důrazem na kladné hodnocení hereckých výkonů jednotlivých aktérů. Nejmladší členové si vysloužili uznání za zvládnutí poněkud nekomfortních polonahých scén, představitelé větších rolí zase za autentické ztvárnění svých charakterů. Neoceněna nezůstala ani jistota souboru v přehrávaném textu, jež umožňuje dotvářet scény improvizovaným přidáváním drobných dialogů, které přidávají na uvěřitelnosti jevištního děje. Kritika naopak padla na zbytečně doslovné a košilaté stínohry při koupelnových scénách, které místy narušovaly celkový komediální styl inscenace. Závěrem lze říci, že soubor si vysloužil u poroty velmi kladné hodnocení a negativní kritika sestávala spíše z podnětů pro vylepšení již tak velmi kvalitního představení.

OSOBY A OBSAZENÍ

Autor: Alan Ayckbourn

Překlad: Adam Novák

Dramatizace, úprava a režie: Miroslav Nyklíček

Světla: Honza Škach

Zvuk: Saša Pilský

Hrají: Majda Nucová, Zdeňka Nyklíčková, Václav Štauber, Michal Rambousek, Štěpán Malast, Iva Kalová, Kateřina Pilská, Štefan Drozd

Ladislav Valeš:

Najednou jsem zjistil, že tím žiju

Jaký je Váš životní příběh ve vztahu k divadlu?

S divadlem jsem začal poměrně pozdě, až ve 33 letech, předtím jsem se věnoval sportu. O mnohé jsem přišel, závidím mladým lidem, které máme u nás v souboru, kteří přijdou v 16, 17 letech nebo už jako děti. I když jsem začal později, jsem u divadla už třicet let. Třicet let mě to spaluje. Tak to má být, takové lidi mám v souboru. Lidi, kteří pro divadlo musí hořet, ne lidi, kteří v sobotu řeknou, že jdou sklízet okurky. Nic proti těm, kteří to tak dělají, ale ne u nás v souboru.

Co Vás v těch Kristových letech převedlo od sportu k divadlu?

Ve 33 letech jsem se přestěhoval z Rumburku do Libochovic, moje paní tam pracovala v jeslích a její ředitelka dělala nápovědu v divadle. Oslovila mne, že prý bych se k divadlu hodil. Manželka mne pak přemlouvala, já jsem začal hrát a najednou jsem zjistil, že tím žiju. Pak jsem zkusil i režimovat a byla z toho velká revoluce, lidi nebyli zvyklí na můj způsob divadla, byly to samé děsy běsy. Po zrežimování dvou takových inscenací jsem byl odejit. Tak jsem šel dělat divadlo do Loun, hned první rok jsme se dostali na Jiráskův Hronov, pak jsme založili Rádobydivadlo Klapý.

Používáte klasické, nebo původní náměty?

Vzpomínám na profesora Jana Císaře, který nás v začátcích ohromně inspiroval. Žertoval: „Nikdy nedělejte klasiku, třeba Tři sestry. Vy dělejte ty vaše děsy běsy a potoky krve.“

A řídili jste se tou radou?

Do roka jsme udělali Tři sestry, ale nejmenovalo se to Tři sestry, ale „Tři nány, co si neuměly koupit lístek do Moskvy“. Čechov se změnil v burlesku, představení bylo žádané, mělo humor. Na závěr jsme sestry nechali odjet ve vlaku, ale průvodčí zjistí, že mají falešné lístky, a vysadí je na Sibiři. Je tam neskutečná zima, ty tři sedí na kufrech, smráká se, zdálky je slyšet vytí vlků...

A takhle špatně to pro sestry skončilo?

Skončilo, protože to byly opravdu takové nány, že jsme je nechali téma vlkama sežrat, protože si nic jiného nezasloužily.

A panu Císařovi se to líbilo? Uznal, že byste měli dál dělat klasiku?

Tomu se to nesmírně líbilo. Když jsme hru připravovali, ptal jsem se ho, o čem by se to vlastně hrálo. Odpověděl: „Prosím vás, vždyť to jsou tři nány, co si ani neumí koupit lístek do vlaku.“ Potěšilo ho, že jsme jeho slova použili jako název.

Lidé mají dnes mnohem víc možností zábavy, projevuje se to poklesem zájmu o amatérské divadlo?

Naopak, naše republika je protkaná divadlem. Jsem příjemně překvapený, že stále vznikají další soubory. Obzvlášť na východě Čech a na Moravě má snad každá vesnice svůj spolek, sousedské divadlo. To jinde v Evropě neznají, amatérské divadlo tam je taková Popelka na okraji zájmu. Proto by UNESCO mělo uznat české amatérské divadlo jako kulturní fenomén.

Na které představení se teď v Lounech nejvíc těšíte?

Těším se na představení Hořovických – Na útěku. Herečka a režisérka Slávka Hozová dovede představení vybudovat velmi vtipně. Viděl jsem už několik provedení téhle inscenace, která vznikla původně pro Annie Girardot.

Co je pro Vás důležité při výběru poroty?

Dbáme na etiku jednání se soubory. Řada porotců, které známe, dokáže svou kritikou vzít vítr z plachet. Některé soubory po verdiktu poroty prohlásily, že už nikdy na žádnou soutěž nepojedou. Porotce nemůže souboru říct: „Proč to vůbec děláte, proč sem jezdíte?“ nebo „Proč máte na jevišti ten papundekl, to si myslíte, že je divadlo?“ U porotců si zakládáme na vzájemné empatii a aby při své jinakosti fungovali jako celek pospolu i navenek, skládali se jako mozaika.

Sbor břežanských kastrátů pod ochranným dohledem Magora

Lubore - můžu Vám tak říkat? - Vy vystupujete se Sbohem břežanských kastrátů na Lounském divadelní již po čtvrté. Jaké máte z festivalu dojmy?

Musím se přiznat, že se mi ještě nepodařilo dorazit dříve než na to vyhlášení výsledků, takže jsme tam byli vždy jen v neděli. Ale atmosféra okolo festivalu se nám líbí. Doufám, že se někdy dostanu i na nějaké představení.

Určitě příště přijedte dříve. Atmosféra během festivalu člověka doslova probíjí tvořivostí. S hudebně recitačním sborem plánujete letos představit básně undergroundového básníka Ivana Martina Jirouse, známého zejména pod přezdívkou Magor. Budete se věnovat jedné sbírce, nebo pojmete jeho texty nějak komplexněji?

Ačkoliv jsme udělali pásmo z Jirousových sbírek již 3x (Magorův noční zpěv, Akrostichy, Rok krysy) a jeho básně recitujeme často během našich vystoupení, tentokrát se budeme věnovat pouze naposled vydané sbírce Ochranný dohled. Vystoupení bude doplněno několika písněmi z našeho repertoáru.

K vlastní tvorbě: Jakým způsobem přičtete texty? Tedy, jde spíše o tvorbu kolektivu, nebo s textem přijde jeden z členů? Podobnou otázku bych vlast-

ně měl i k hudbě: Tu tvoříte dohromady na texty, nebo přijde autor textu i s hoto-ovou zhudebněnou písní?

Písně většinou vycházejí z textů autorů, které vydáváme v naší básnické edici Bouře. Z nich si autoři hudby, což jsou v našem sboru Jan Průcha a Oldřich Novotný, něco vyberou a s tím se dále pracuje. Ale některé písně jsou autorsky naše i textově, např. Lublaňská street (J. Průcha) nebo Bohatej (O. Novotný).

Doslechl jsem se, že Vaše kapela vznikla v hospodě, což není podle mě nic neobvyklého, sám jsem takhle s přáteli udělal v hospodě několik kapel. Důležitější je však nápad udržet a dodržet. Jak se Vám tohle daří?

Sbor v podstatě vymyslel spisovatel Jan Pelc a byl to dárek k mým narozeninám, kdy mi členové SBK zazpívali společně s již neexistující kapelou Mateřídouška a vřes písničku Víti Vávry Citrónová holka.

To byl taky Pelcův nápad, protože Vávra chodil do stejné hospody. Pak jsme ale s Mateřídouškou dělali i další věci a začalo nás to bavit. K tomu se přidala recitace, která časem převládla. S obměnou členů SBK se začaly některé věci zhudebnovat a teď jsme hudebně recitační sbor, částečně personálně propojený s kapelou Mnichovo smradiště. Skoro z každé sbírky z Bouře uděláme nějaké pásmo, z kterého pak dvě tři věci přetrvávají. Takže tak nějak.

No, Citrónová holka v podání břežanských kastrátů musela znít určitě zajímavě. Neslyšel jsem ji, ale jak znám Vaši hudbu, asi bych to snesl lépe než toho Vávru. Ale nebudu zabrušovat do posuzování populárních umělců. Jak často zkoušíte, nebo spíš, jakým způsobem zkoušíte? Očekávám něco výjimečnějšího než je běžná praxe hudebních kapel.

Zkoušíme většinou před novým pásmem a pak před vystoupeními, jak to jde. Je nás moc, tak je občas dost složité se sejít.

Poslední otázka: Co podle Vás na Vaší hudbě divadelní divák v Lounech nejvíce ocení?

To je tedy otázka spíše pro ty diváky, ale doufám, že to spojení hudby s recitací Magorových básní.

Caramell
hotel&café

- útulný, moderní hotel v centru Loun
- kapacita 16 lůžek
- velký výběr jídla a pití v hotelové restauraci

Louny - Mírové náměstí 56 | +420 602 741 034 | www.caramell.cz

AUTOŘI ČLÁNKU: VOJTĚCH PETRŽILKA, TEREZA KONRÁDOVÁ

Sedět v base je pořád lepší než bydlet v domově důchodců!

NA ÚTĚKU | DIVADLO NA VÍSCE HOŘOVICE

Autory představení Na útěku jsou francouzští komici Pierre Palmade a Christoph Duthuron. A stejně jako má tato hra dva autory, je i určena pro dvě herečky. Původ autorů jistě napoví, jaký druh humoru by divák mohl očekávat. Humor slovní, lehce ztřeštěný, ale především inteligentní. Humor nesamozřejmý, nevyvolávající salvy smíchu, spíše lehké pousmání nad ironickou poznámkou. Hru nastudovalo Divadlo na Vísce Hořovice. Soubor poměrně mladý, působící na divadelních prknech od roku 2006. I na Divadelní jsme měli možnost jej vidět v roce 2009.

U silnice někde v nitru Francie se jedné noci ze tmy vynoří žena s těžkým zavazadlem. Na něj si sedne a vyhlíží, zda se tu – stejně jako se objevila ona – neobjeví auto, které by jí zastavilo. Chvilí čeká, leč marně. Noční krajinou mnoho aut jako na potvoru tentokrát nejede a z toho mála, co projede, jí žádné nezastaví. Když tu náhle se na scéně objevuje druhá a už se hádají, kdo tady byl první a kdo odjede tím prvním autem, které tu zastaví.

Od první věty je znát typický francouzský humor, v tomto případě zejména slovní. Ženy se vzájemně chytají za slova, reagují úplně na něco jiného, než byste

čekali, a stále se snaží dokázat si nějakou tu svou pravdu. Postupně se dozvídáme, že ta, která tu byla první – Margot – je na útěku z domova. A to přímo z rodinné oslavy – její dcera slavila osmnácté narozeniny – jenže Margot si po dvaceti letech řekla, že už má všeho dost, zanechala doma vzkaz s jedním nepublikovatelným slovem a vydala se na stop. Zato druhá – Claude – je sice také na útěku, ale z domova důchodců. Ovšem na rozdíl od životem zklamané Margot je Claude plná života a nové dobrodružství vítá s otevřenou náručí. Mezi tím vším hašteřením a překřikováním se ale brzy objevují

i náznaky vzájemné sympatie a divák se postupně seznamuje s charaktery obou postav blíže. Z Margot se tak postupně vyklubá spíše domácí typ, Claude vypráví o životě plném milenců a dobrého vína. Nečekejte ale nějaké hluboké psychologické sondy, přeci jen jde o komedii. Komedii sestavenou spíše z jednotlivých skečů, které by klidně mohly dobře fungovat i samostatně.

Když konečně první řidič zastaví, do auta nastupují obě, tedy Margot ani nic jiného nezbyvá, protože jí energická Claude odtáhne zavazadlo. Bohužel, daleko se nedostanou. Řidič je zane-

chá uprostřed lesa. Po marném pokusu o rozdělání ohně jsou přeci jen zachráněny. Ocitají se na venkovském statku u chlapíka jménem Lucien. Margot mu okamžitě začne posluhovat, aby se mu odvděčila, že je odvezl, nicméně ji brzy Claude přesvědčí, že bude lepší vydat se dál – nejlépe za nějakými jejími známými, kteří tu někde bydlí. Ukáže se ale, že Claude vlastně vůbec neví, kde se nachází ona s Margot, natož aby dokázala určit, kam přesně se mají vydat. Nejprve ale odlehčí těžké zavazadlo Margot, když z něj vyházejí nepotřebné věci, jež by jejich nabrané tempo jen brzdily. Když si Claude přeci jen vzpomene, kudy dál, zjistíme, že na setkání se známými je po čtyřiceti letech už poněkud pozdě. Ná-

sledující scéna na hřbitově patří k tomu nejlepšímu, co hra nabídla. Černočerný humor na téma „Budeš mě navštěvovat, až zemřu?“ - „Budu, ale ty první“, k tomu láhve vína od statkáře Luciena a definitivní stvrzení nového přátelství. Ale co bude dál? Dál následuje vloupání. Ale není to až tak úplně vloupání, vždyť potřebovaly jen někde přespát – a půjčit si pár věcí. Siestu naruší až příjezd majitelů a vysvětlování, že „má matka si myslí, že je u sebe doma“ s etudou „kdo jsou ti lidé a co tu chtějí?“ jim není nic platné. Následuje vězení. A už se zase hádají a obviňují. Naštěstí se vše v dobré obrátí a ráno už jsou zase volné. Claude se vrací zpět do domova důchodců a Margot si konečně začne užívat života

plnými doušky. Když po půl roce navštíví Claude, už má v hlavě plán na výlet do Barcelony - a tak spolu znovu utíkají.

Minimalistické pojetí scény s rekvizitami, které by se daly spočítat na prstech jedné ruky, doplněné jen zadní projekcí, na niž se měnily fotografie v závislosti na místech, kde se scény odehrávaly, dalo vyniknout oběma herečkám. Svých rolí se zhostily opravdu přesvědčivě, živelná postava Claude měla ale přeci jen místy navrch. To ale bylo dáno charakterem této postavy, díky níž mi v hlavě naskakovala podobně temperamentní Maude z filmu Harold and Maude, jen zde nebyl Harold.

V HLAVNÍ ROLI ŽENA

„To jsem ještě nezažil!“

„Ále jo, zažili jsme to na jinech přehlídkách.“

„Ale ne. Mě to uráží.“

Ozvalo se z auditoria poté, co vyšlo najevo, že soubor, jehož představení mělo být právě podrobeno rozboru, je pryč. Mě to neuráželo, jen mi to jako redaktorce, která měla udělat rozhovor s režisérkou, trochu zkomplikovalo plány. A tak jsem vymyslela plán záložní.

Na útěku byly ženy, režiovala je žena a téma bylo ženské. Ve včerejším večerním představení byly také (pouze) ženy, režiovala je žena a témata byla ženská. A já mám plán – zamyslet se nad ženským aspektem letošního Divadlení.

Samozřejmě nejsem sama, koho to napadlo. Porota už včera ocenila dramaturgický výběr: ženské představení na MDŽ. Dnes zmínil Miroslav Král „ženský přístup k dramatice“ a na závěr podotknul, že obě představení „řešila stejná témata“. Jinak se ale dnešní

hodnocení k „ženským tématům“ příliš nevztahovalo. Jedná se tedy vůbec o „ženské představení“? A to vlastně je, „ženské představení“?

Představení, které hrají ženy. Nebo představení o ženách. Nebo obojí. Dokážete si představit, že by postavami Na útěku byli muži? Zeptala jsem se na tuhle otázku jedné divačky. Napřed vyprskla smíchy a pak řekla, že „moc ne, asi by si otevřeli pivo a pak šli domů“.

Jiné divačky se zase shodly na tom, že je témata, která řešily ženy, moc neoslovovala. A když jsem se ptala, jaké by tedy mělo být jejich „ženské divadlo“, odpověděly, že mají radši divadlo s muži, „je to vtipnější a ženy by moc neměly režiovat, je to moc emotivní a nudný“.

Mě zaujalo to, že u představení, v kterém hrají pouze ženy, je tato skutečnost vždycky tematizovaná. Což se nestává u představení jen s mužskými postavami. Asi to tedy stále bereme jako něco jiného, ženského, druhého...A asi by ta představení vypadala úplně jinak, kdyby se z žen stali muži.

A pak ještě ta „ženská témata“. Margot utíká proto, aby se zbavila své typicky ženské role matky pečovatelky. Claude má důvod, který bychom mohly považovat za univerzální pro muže i ženy. Co však rozhodně univerzální není, je její povaha. Představte si ale Claude jako muže: svobodomyšlný, lehkovážný, nezávislý... Nejsou to snad typická adjektiva spojovaná s muži? Miroslav Král řekl o Claude, že „je v něčem chlap“. Mohla by Margot najít vhodný ženský protipól, kdyby ten protipól nebyl ve skutečnosti mužský?

Ženy z včerejšího smíření „muže v sukni“ nepotřebovaly, ale jediné, co řešily, byly problémy žen: vztahy, děti, vztahy versus kariéra, děti versus kariéra, starost o muže, hadry...

Moje záložní minipátrání mě přivádí ke dvěma poznatkům: že představení s ženami o ženách, ač se možná snaží probourávat stereotypy, nestojí zatím na ničem jiném, než právě na těch stereotypy. Druhá domněnka je však ta, že se s představeními se ženami o ženách budeme setkávat stále častěji, a tak je docela slušná šance, že brány stereotypů opustí a vykročí vstříc i těm, kterým dnes připadají moc emotivní a nudná.

HODNOCENÍ POROTY

„Já jsem byl nadšený,“ řekl Král.
„Herecký koncert,“ řekl předseda.
Zatímco jediná žena poroty „uvízla na půl cesty a cítila divnou mlhu.“

Tyto výroky by mohly postačit jako stručné hodnocení poroty. Ale z ohleduplnosti k souboru, který musel divadlo opustit ještě před jejím zasednutím (a taktéž z úcty k šéfredaktorovi), se pokusím výše uvedené výkřiky uvést do širšího kontextu.

Ten nejširší si pro své názory připravila Veronika Týcová, která začala od textu, z něhož byla „nadšená“ a považovala ho za „úžasnou příležitost pro dvě herečky“. Brzy po začátku představení se však ocitla v již zmíněné mlze, kterou podporovalo celé třicetiminutové (Veronika se zaměřila na měření) šero na jevišti. „Možná je to věc režie.“ Možná textu: „nejsou tam zvraty ani extrém“. A možná byla „chyba to čist, protože byla ochuzená o překvapení“. Možná by Veronika měla zvážit svou životní roli, pokud se večer co večer na jevišti ochuzuje o překvapení...

Pánové se ve své řeči zaměřili hlavně na postavy a jejich interpretky. Strotzerův herecký koncert zněl trochu nejistě v závěrečné pasáži, v níž mladší hrdinka jen tak mezi řečí přijde navštívit svou útěkovou souputnici bez ambice bláznivou jízdu si zopakovat. Nejasná motivace mladší ženy znejistěla i Veroniku, jinak ale všichni herecké výkony obou dam vychvalovali. Jak výraznější starší Claude (dle kuloárů profesionální herečky), tak mladší Margot, jejíž pochvala zněla často jako snaha dát najevo, že se Claude i přes její „výhodnější part“ vyrovná. Od všech porotců zaznělo, že ženy spolu dobře fungují, jsou dobrými partnerkami, pěkně kontrastují, hrají dobře a souzní. Ovšem pro Veroniku „zůstávají od určité chvíle ve stejné hladině“, pro Miroslava Krále to „spadne“ v oné problematické závěrečné scéně.

Tematizovala se také scéna v podobě projekcí, které Veronika chápe jako módní záležitost, jež často slouží „jakoberlička, což tady nebylo nutné“ (ta berlička, nebo nebylo nutné používat projekci jako berličku?). Strotzer se k projekcím vyjádřil lakonicky: „Nevadily mi.“ Co mu naopak vadilo, byl zvukový plán (víc už jsme toho od něj neslyšeli). Král tento nedostatek rozvedl slovy: „Deczi byl jiný než Schubert a zvuky lesa.“ Pochopitelně... A scénu zhodnotil pozitivně větou: „Použili nejlepší scénografii – prázdný prostor.“

Jak to tak bývá, když soudci mlčí, porotou se stává lid. Neukotvený závěr nepotěšil mladou divačku, která by volila radikální řešení a „skončila by to po telefonátu“, tedy by celou závěrečnou scénu prostě odsekla. Celé představení shrnul stručně, věcně a výstižně starší pán z auditoria (dle dvou redaktorů „anonymní Vševid Všudybud“, ač dle reakcí přítomných asi pro mnohé neznámým nebyl): „Ona je to vlastně taková roadmovie, na začátku se náhodně sejdou dvě ženy, něco se přihodilo, obě jsou vykořeněné

a spojují se. Napětí vyplývá z toho, jak se postavy ovlivní a k čemu dojdou. Ale jde taky hledat, co na té cestě najdou – v té inscenaci se víc tlačilo na to, aby se ukázaly jako herečky, než na to, kam dojdou. Mnohem zajímavější je starší dáma, to je smutný osud – mladší se může osvobodit, může cestovat, poznávat... Starší se vrací zpátky, ale došla ona skrze cestu k něčemu dalšímu? Po dvou scénách začalo napětí vyprchávat. Starší dáma hrála zajímavě, ale víc vnějšími prostředky, mladší dáma mě bavila víc. Proto nejsem nadšený z inscenace, byť k ní přistupuji s úctou. Ale abych se mohl setkat já s postavami a s vlastním životem, potřebuju vědět, k čemu došly.“

Možná by nám to dámy v čele s režisérkou mohly objasnit, kdyby měly příležitost. Možná proto byla porota mlčenlivá a emoce střízlivé. Možná nám chyběly energie „Harolda a Maude“, k nimž hrdinky přirovnal Miroslav Král. Možná nám chyběl osvětlovač, který (dle Krále) „občas doblíkával na místa, kam asi neměl“.

OSOBY A OBSAZENÍ

Autor: P. Palmade a Ch. Duthuron

Překlad: Alexander Jerie

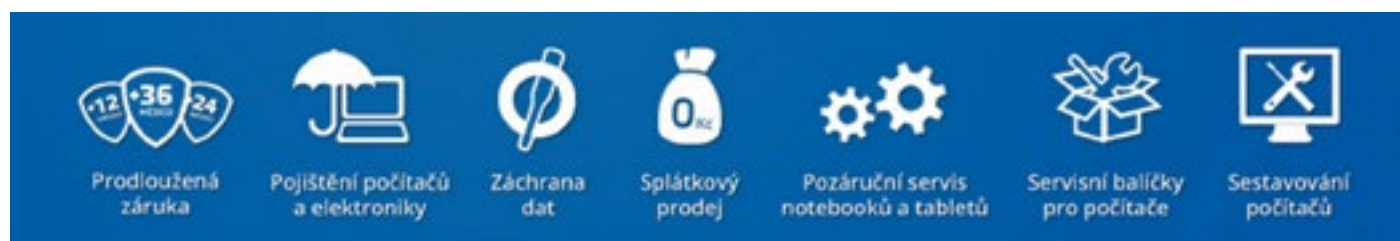
Režie a úprava: Slávka Hozová

Hudba: Laco Deczi

Zvuk, projekce: Ca Hasman a Michal Uhrin

Hrají: Lenka Korejčíková a Majda Weigertová

WT
servis

CZC.CZ
rozumíme vám i elektronice

Louny: Mírové náměstí 128 | Rakovník: Trojanova 2106

6. ČIŠTĚNÍ BŘEHU ŘEKY OHŘE

Pojď čistit s námi!
8.4.2018, 11.00, Louny
sraz u Loutkového divadla

PODĚKOVÁNÍ

Zrcadlení Lounského divadlení vzniká z dobrovolné aktivity zúčastněných redaktorů, kteří píšou články bez nároku na honorář. Velké díky si zaslouží naši sponzoři (Vrchlického divadlo, WT Servis, hotel Caramell, restaurace Minigolf, Mošnářna Louny), kteří přispěli buď finančně, nebo ve formě pohostinských služeb.

Veškeré získané finanční prostředky jsou vynakládány na tisk a zajištění občerstvení pro redaktory. Děkujeme také Vrchlického divadlu za ochotné poskytnutí prostor pro zřízení redakčního štábu.

Festivalový bulletin Zrcadlení Lounského divadlení vychází již od roku 2006, letos s celkovým nákladem 260 kusů.

